

činí, aniž předpisuje, že se tak má státi určením kalendářního dne. Právoplatné ukončení sporu jest událostí, již ona doba jest určité vymezena, jak též uznává odpověď ministerstva spravedlnosti k § 375 ex. ř. Proto bylo vyhověno dovolacímu rekursu a usneseno se, jak uvedeno.

Čís. 10925.

Není zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s., že po skončeném jednání bylo přijato na soud prohlášení matky a poručníka nemanželského dítěte, žalujícího o zjištění nemanželského otcovství, že neuznávají krevní zkoušku, a žalovanému nemanželskému otci nebyla dána možnost, by se s tímto prohlášením zabýval.

Odvolací řízení jest vadné podle § 503 čís. 2 c. ř. s., nevzal-li odvolací soud za prokázáno nic, co by otráslo věrohodností svědkyně, nemanželské matky, ač odmítla krevní zkoušku. Prohlášení zástupce chudých žalujícího nemanželského dítěte, že nesouhlasí s provedením tohoto důkazu, není tu rozhodné.

I poručníkův odpor proti provedení důkazu krevní zkouškou jest uvážiti jako kteroukoliv jinou přednesenou skutečnost a jest v rozsudku vysloviti, jaký význam mu soud přikládá pro rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 22. července 1931, Rv I 1730/30.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo oběma nižšími soudy vyhověno.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání opřené o důvody § 503 čís. 1, 2, 3, 4 c. ř. s. není opodstatněno, pokud uplatňuje první z těchto důvodů. Z vývodů jeho jest patrné, že uplatňuje zmatečnost ve smyslu § 477 čís. 4 c. ř. s., majíc za to, že tím, že po skončeném jednání bylo přijato na soud prohlášení matky a poručníka, v němž tito uvádějí, že zkoušku krevní neuznávají, byla žalovanému odňata možnost, se procesně zabývati s tímto prohlášením. Než tím ani netvrdí, že byla žalovanému vzata možnost jednati před soudem, a není tu tedy uplatňované zmatečnosti. Nelze však dovolání odepříti úspěch, pokud uplatňuje důvod druhý v tom směru, že odvolací soud nebere za prokázáno nic, co by otráslo věrohodností svědkyně, nemanželské matky, ač právě odmítnutí krevní zkoušky jest závažné pro posouzení její věrohodnosti, a že odvolací soud měl okolnost tu hodnotiti jako důkaz ve prospěch dovolatelův. Prohlášení zástupce chudých, že nesouhlasí s provedením tohoto důkazu, nemohlo býti rozhodující, poněvadž v té příčině záleží na souhlasu žalovaného, matky dítěte a poručníka jako jeho zákonitého zástupce. Avšak odvolací soud

mohl přihlížeti ke zmíněnému prohlášení matky a poručníka, poněvadž nešlo o skutkový přednes, nýbrž jen o vyjádření, jsoucí předpokladem pro otázku provedení onoho důkazu. Bylo povinností odvolacího soudu, by podle § 272 c. ř. s. pečlivě přihlédl k výsledkům veškerého jednání a nenechal nepovšimnutým nic, co by mohlo přispěti k úplnému vysvětlení a důkladnému posouzení věci. To platí zejména o skutečnosti, že matka a poručník dítěte odepřeli souhlas nutný k provedení důkazu, jímž mohla býti vyvrácena domněnka § 163 obč. zák., opřená jen o výpověď matky jako svědkyně. Odvolací soud shodně s prvním soudem považoval výpověď tu za věrohodnou, nezkoumav a nehodnotiv podle uvedeného místa zákonného, zda a jaký vliv má na její věrohodnost odepření souhlasu k provedení krevní zkoušky, jsa s to, by si případným dotazováním po důvodech ji k tomu vedoucích a posouzením jejich významu zjednal důležitý podklad pro úvahu o spolehlivosti této svědkyně. Stejně měl býti uvážěn i poručníkův odpor jako kterákoli jiná přednesená skutečnost a mělo býti v rozsudku vysloveno, jaký význam pro rozhodnutí mu soud přikládá (srov. rozh. čís. 8931, 10.371 sb. n. s.).

Čís. 10926.

Výtkou v dovolání, že rozsudek odvolacího soudu nemá náležitosti písemného rozsudku, poněvadž neoznačuje v hlavě napadený rozsudek prvního soudu, není proveden žádný z dovolacích důvodů § 503 c. ř. s. Vada tato nezakládá ani zmatečnosti, k níž by bylo přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 22. července 1931, Rv II 603/30.)

Zaloba o uznání nemanželského otcovství a placení výživného byla oběma nižšími soudy zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolání se opírá o dovolací důvody podle čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., avšak neprovádí žádný z nich výtkou, že napadený rozsudek nemá náležitosti písemného rozsudku, poněvadž v hlavě neoznačuje napadený rozsudek prvního soudu. Vada tato nezakládá ani zmatečnosti, k níž by bylo hleděti z úřadu, a z výroku rozsudku odvolacího soudu lze zřetelně seznati, že se jím rozhoduje o rozsudku prvního soudu, odvoláním napadeném.

Čís. 10927.

Do usnesení v nesporném řízení lze podat jen jeden rekurs, třebaže byl účastník zastoupen dvěma právními zástupci.

Byla-li vyživovací povinnost nemanželského otce stanovena původně rozsudkem, pak smírem a posléze usnesením v nesporném řízení,